

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Archicancellariis Sacri Romani Imperii Ac Cancellariis Imperialis Avlae

**Mallinckrodt, Bernhard von
Monasteri[i] Westphaliae, 1640**

Henricvs V Imp. cogn. Ivnior.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11835

HENRICVS V Imp. cogn. IUNIOR.

Albertus
Archi-
Episcopus
Mogunti-
nus.

Inter illos, qui Henrico V à Cancellis fuerunt, primo occurrit loco Albertus; quem reperio apud Goldast. *tom. 1 Constitut. Imp. pag. 252, & 253*, de pace inter Paschalem II & Hericum V, an. 1110 initâ: & in *Histor. Leod. Chapeauillij tomo 2, pag. 55*; vbi recognouit literas datas an. 1107, quibus confirmatio priuilegiorum Cleri Leodiensis continetur: & an. 1112, inter Diplomata S. Maximini, *num. 30*. Esse hunc Adelbertum, siue Albertum primum, quem seniore dixerunt, Archi-Episcopum Moguntinum, *omnium*, teste Serario, *consensus est*. Otho Frisingensis *lib. 7 Histor. cap. 14*, scribit non tantum Henrici Cancellarium, sed etiam primum inter primos eius præcordialem Consiliarium fuisse: qui etiam addit ibidem, fuisse an. 1109 Imperatori auctorem, vt à Paschali Pontifice inuestituras Episcopatum extorqueret; cumque repulsam pateretur, vt eum custodiri faceret. quæ consulta cum non satis feliciter postmodum cederent, causa fuerunt Alberto triennalis exilij. Fuerat autem an. 1111, in solenni curiâ, exequijs Henrici IV Imp. ante quinquennium mortui, celebrandis indictâ, per baculum & annulum inuestitus, vt scribit Abbas Vrspergensis; qui similiter adiungit, fuisse illum antea Henrici Cancellarium. De inimicijs, quas deinceps ad vitæ vsque finem cum Imperatore gessit, de munitione arcis Aschafneburgensis, alijsque, præter antiquos, Serarius videri potest. Originem traxerat è Comitibus de Sarbrück, vt ex programme Willigisianis, vt vocat, valuis inscripto, astringit idem Serarius.

Arnoldus.

Arnoldum ad an. Chr. 1111 reperio; sed hæcenus non alibi, quam apud Salisb. Metrop. Auctorem: qui *tom. 1, pag. 259*, refert literas Imperatoris Henrici V, Scotigenis Ratisbonensibus datas; & *tom. 3, pag. 95*, easdem repetit, quæ ab hoc Arnolde recognitæ sunt.

Bruno Epi-
scopus Ar-
gentinensis.

Brunonem ad an. 1116, & 1119, vel 1125, Cancellarium fuisse, partim è Diplomatis S. Maximini discimus, *num. 31*; partim Miræus nos docet: apud quem *lib. 1 Donat. cap. 40, & in Codice Donat. cap. 81*, extant literæ Henrici V, de decimis *Santflitanis*, in fauorem Monasterij S. Michaelis Antverp. concessæ; quas priori in loco, an. 1119; altero, an. 1125, datas esse adnotat. Priorem autem numerum veriorum iudico, eò quod alter constare sibi non possit. Nec enim Decembri mense Henricus Diplomata emittere eo anno potuit, cuius mense Maio obierat. Brunonem hunc coniecto Argentinensem, in ordine 52, E-

pisco-

piscopum esse; vel, secundum Guillimanū, 46; qui etiam auctores se habere scribit, illum Henrici V fauore prouectum fuisse: vnde coniecturæ meæ adminiculum conciliatur. Fuit natione Saxo, vt idem auctor est, pulsusque postmodum est à Lothario Imp. eiusdem gentis; contra quem videtur in schismate, pro Sueuis, benefactorum suorum cognatione proximis, stetisse.

LOTHARIUS II.

Quinam sub primis regni, siue Imperij annis, Cancellarij munus sub hoc *Thietma-* Principe sustinuerint, necdum mihi scire datum est. Primus ex illis, quos *rus.* compererim, ad an. 1131 occurrit, **Thietmarus** nomine, apud Miræum *lib.2 Diplom. cap.45, & in Not. Eccl. cap.141.*

Anselmum eidem Miræo debemus; apud quem in *Cod. Donat. c.87, Anselmus.* extat Lotharij confirmatio priuilegiorum Ecclesiæ S. Seruatij Traiectensis ad Mosam, ab Anselmo hoc vice Archi-Cancellarij Adalberti, recognita; cui annus 1132 adscriptus est. De **Bertholoo** idem, quod de Thietmaro & *Bertholous* Anselmo dicendum est; quem, *lib.2 Diplom. cap.46; & Not. Eccl. cap. 144, præ-* dictus Diplomatum Editor refert ad an. 1133. vbi utrobique pro Voëlberto, *Voëlbortus.* fortè Adelbertus restitui debet. Non sine causa fortè dixi, ac dubitare me innui. Potuerit enim Volberti nomine Lothario Cancellarius fuisse, cuius vicem obierit Bertholous. Suspendo igitur super hac re iudicium meum, donec per aliorum Diplomatum collationem, cuius generis hinc inde diuersa latere vix ambigam, veritas eruatur. Ac videndum etiam est, an nō dici possit, quòd fuerit hic Bertholous Fuldensis Abbas, siue, vt Brovverus legit, Berthous, (Kirchnerus Bertoldū vocat) qui an. 1133, trigessimus tertius in Ordine successit. Fuit is Italicæ expeditionis Lothario eod. an. 1133 comes, ante mitræ sortitionē S. Bonifacij Ecclesiæ Maior Præpositus: cumque à Brovvero scribatur *integritatis, facundie, & ingenij laude abundans* fuisse; valdè verisimile fit, non defodisse illum, dum curiam sequitur, talentum suum. Fuit autem ortu & prosapiâ nobilis, è familiâ de Slitse, quos etiam Gortios Kirchnerus vocat, *lib.1. de Offic. Cancel. c.3;* additque, haberi illos hoc tempore hæreditarios Abbatiae Fuldensis Mareschallos. Eodem, quo Lotharius anno, (nempe præfato Christi 1133) Romæ coronatus, ipse quoque ab Innocentio Pontifice in Abbatem consecratus fuit; traditurque ab eodem Kirchnero, omnium primus fuisse, qui titulum Primatis impetrarit, & Ecclesiæ suæ intulerit. Insigne igitur hîc exemplum habemus, quid occasio præstet, quoties sibi-met-ipsis homines non desunt.

Inter